

Det forudsættes, at den jord, der forbeholdes embedet som landbrugsjord, drives som selvstændigt brug med egne bygninger, jfr. bestemmelsen i § 5, stk. 2.

Til § 5.

Det har som allerede nævnt været tanken gennem den pågældende bestemmelse at skabe mulighed for at yde en form for „værdifast erstatning“ og samtidig at sikre, at det ved præsteembederne tilbageblivende areal benyttes til opretholdelse af et selvstændigt landbohjem på forpagtningsbasis.

Efter de almindelige gældende bestemmelser vil kirkeministeriet kunne drage omsorg for, at den i bestemmelsens sidste stykke omtalte forudsætning respekteres, jfr. lov nr. 418 af 12. juli 1946 § 36, stk. 3. Men kravet om selvstændig drift vil eventuelt yderligere kunne understøttes ved tinglysning af servitut herom.

Til § 6.

Man har ment, at en bestemmelse som den foreslåede vil vise sig nyttig, særlig i tilfælde hvor en præstegårds jorder er bortforpagtet i småparceller med forskellige forpagtningsperioder for de enkelte parceller

Til § 7.

I statshusmandslovens § 16 er der hjemmel til i særlig tilfælde at pålægge et tillæg

til den normale jordrente for et tidsrum af indtil 10 år.

Man har fundet det rimeligt at eventuelle udgifter til erstatning til præsteembederne i et vist omfang bliver båret af dem, der får tilstået jord fra præsteembederne i de sønderjyske landsdele, og har derfor foreslået den fornævnte regel udvidet for de her omhandlede udstykninger, således at det tidsrum, for hvilket en tillægsjordrente kan pålægges, forøges til 20 år. I de fleste tilfælde vil der formentlig herved, eventuelt i forbindelse med et tilskud i henhold til § 5, kunne ydes en fuldt tilstrækkelig erstatning til præsteembederne. Men man har dog ikke villet udelukke muligheden for af statskassen at yde en tillægsrente.

Bestemmelsen vil bl. a. kunne få betydning, hvor man efter forholdene ikke mener at kunne pålægge parcellisterne nogen tillægsrente, og hvor der ingen brug er for, eller kun er brug for et mindre tilskud i henhold til § 5. Man har dog ikke ment, at denne byrde bør kunne pålægges statskassen for et længere tidsrum end 10 år.

Til § 10.

Den i bestemmelsen indeholdte tidsbegrænsning er foreslået af hensyn til ønskeligheden af, at udstykningerne gennemføres indenfor et rimeligt tidsrum.